

Ve snaze vystihnout základní rysy českého operního divadla šedesátých let 20. století se zaměřuji na režisérské osobnosti, které určovaly jeho podobu ve dvou hlavních divadelních centrech tehdejšího Československa - v Praze a v Brně. Sledují jejich tvorbu v kontextu domácí tradice, a to nejprve v obecnější rovině: která se vymezují vůči estetické doktríně let padesátých, vracejí se k impulsům meziválečné avantgardy a zároveň navazují na tradici pujmanovskou (hilarovskou). Představuji tedy základní náhled jednotlivých režisérů na pozici a poslání režiséra v operním divadle (jak ho sami prezentovali ve svých úvahách a jak ho odrážejí jejich inscenace). V dalších kapitolách pak podrobněji charakterizuji (převážně na základě domácích inscenací z let šedesátých) režijní rukopis klíčových režisérských osobností - s vědomím, že krystalizoval ve spolupráci se scénografy, herci, dirigenty. Navazuji tak na svou diplomovou práci, v níž jsem monograficky představila operního režiséra Ladislava Štrose: jeho režijní rukopis, jevištní poetiku. A usiluji tak dále přispět k poznání českého poválečného operního divadla, jehož odborná reflexe je zatím značně kusá. Větší pozornosti se opakovaně dostalo pouze Velké opeře 5. května (tedy období 1945-1948), na kterou se z hlediska operní režie na konci devadesátých let důkladněji podívala Tereza Marková v diplomové práci.